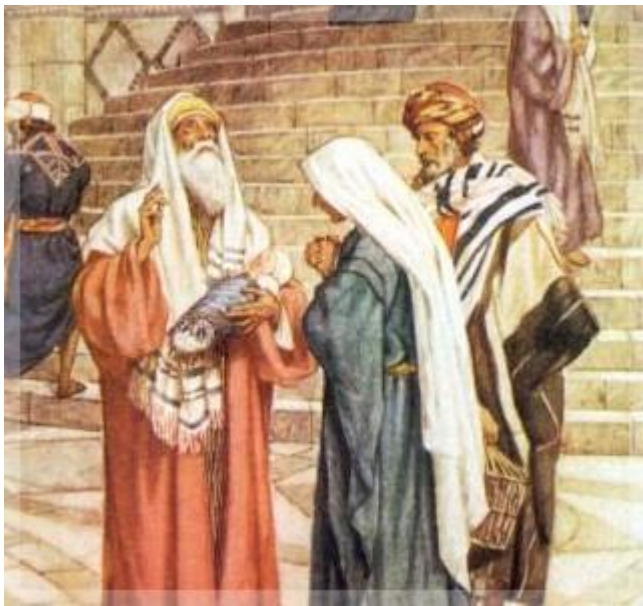

Febrer 2020 num 98

PRESENTACIÓ DE JESÚS AL MÓN

Quaranta dies després de Nadal, celebrem la festa de **la Presentació del Senyor**. Jesús home com nosaltres, se sotmet a una cerimònia que havien fet tots els israelites: portar el fill primogènit al temple per consagrar-lo a Déu. Ho feien per recordar que havien estat alliberats de l'esclavitud d'Egipte. Però és en aquesta cerimònia humil on se'ns revela que aquell infant és el Senyor, el que ha vingut com a Llum de tots els homes i dones, el salvador del món.

Jesús s'ha fet càrrec de la nostra feblesa i ha carregat amb tot el mal del món per vèncer-lo definitivament començant un món nou. I ha deixat en mans nostres – de l'Església i de cada creient- el futur del seu Regne.

La gent que hi havia al temple sols va veure en Jesús un nen com els altres. L'únic que va saber descobrir que era el Fill de Déu, fou Simeó. És significatiu que sent un home vell la seva visió era la més profunda. L'evangeli ens diu que "*Simeó tenia en ell l'Esperit Sant*". I l'Esperit Sant afina la vista interior. Ens fa veure les coses, les persones i tota la vida amb una llum nova, més penetrant. I qui ha fet aquest descobriment, com Simeó, ja no necessita res més.

Simeó va mostrar Jesús com a llum de les nacions capaç de donar sentit a la vida de les persones. Hi ha una pregunta que ens hem de fer avui: **Com presentem avui Jesucrist i el seu missatge al món?** El papa Francesc sap molt bé que el major obstacle per posar en marxa una nova etapa evangelitzadora és la mediocritat espiritual i ens anima a començar una "*etapa més ardent, més alegre, més generosa, més audaç, plena d'amor i de vida que s'encomana*". Però tot serà insuficient, "*si no crema en els cors el foc de l'Esperit*". Demanem aquest Esperit a la nostra Església, que ens ajudi a superar la mediocritat.

CÀRITAS PARRÒQUIAL

Per tal de poder reforçar els lots alimentaris que mensualment es preparen per ajudar a les famílies necessitades de la parròquia, volem demanar la col·laboració dels nostres fidels amb **DONATIUS ECONÒMICS** o en forma d'aliments.

Son els mes interessants per la seva facilitat de conservació i/o distribució els següents: **Oli, Pasta, Arròs, Galetes, Llet, Sucre, Llegums, Cacao, Pastilles de Caldo Concentrat, Farina, Formatge, Tonyina, etc...**

Podeu fer l'entrega a la sagristia en horaris de missa

OPERACIÓ QUILO

Continua oberta la *OPERACIÓ QUILO*, cada diumenge podeu fer la vostra aportació al atri del temple.

Fem de la solidaritat una mostra més de la comunió entre germans.

GRÀCIES PER LES VOSTRES APORTACIONS.

ADORACIÓ AL SANTÍSSIM

de dilluns a divendres feiners de 19:00 A 20:00

Dimecres, 26 de febrer

DIMECRES DE CENDRA

Imposició de cendra a totes les misses
Celebració solemne a la missa de les 20h00

VIA CRUCIS QUARESMAL

Tots els divendres de Quaresma, a las 19h15 res del Via Crucis per l'interior del temple

VISITA I VENERACIÓ DE LES RELÍQUIES DELS PASTORS DE FÀTIMA

El dimecres 22 de febrer, entre les 18h i les 22h, tindrem l'ocasió de venerar les relíquies de los Santos Jacinta y Francisco Marto, dos dels pastors que van veure a la Mare de Déu a la ciutat de Fàtima, entre el 13 de maig i el 13 d'octubre de l'any 1917, en commemoració del centenari del traspàs de Jacinta el 20 de febrer de 1920.

CONSELL PARROQUIAL

Dimarts 18 de febrer a les 20h30 - Consell Parroquial a la Sala St. Joan Pau II
Tots hi som convidats

AGENDA FEBRER 2020

<p><u>Dissabte, 1 de febrer</u> Misses de vigília a les 17h30⁽²⁾ i 20h00⁽¹⁾</p>	<p><u>Diumenge, 2 de febrer</u> Diumenge IV del temps ordinari Misses com tots els diumenges de l'any</p>
<p><u>Dilluns, 3 de febrer</u> 19h00 - Pastoral de la Salut (Sala san Joan Pau II) 21h> Pregària i adoració joves</p>	<p><u>Dijous, 6 de febrer</u> 20h45 Pregària i adoració adults</p>
<p><u>Divendres, 7 de febrer</u> Primer divendres de mes</p>	<p><u>Dissabte, 8 de febrer</u> Misses de vigília a les 17h30⁽²⁾ i 20h00⁽¹⁾</p>
<p><u>Diumenge, 9 de febrer</u> Diumenge V del temps ordinari Misses com tots els diumenges de l'any</p>	<p><u>Dilluns, 10 de gener</u> 21h> Pregària i adoració joves</p>
<p><u>Dimarts 11 de febrer</u> La Mare de Déu de Lourdes</p>	<p><u>Dimecres, 12 de febrer</u> Santa Eulalia - Patrona de la ciutat de Barcelona i Cotitular de la Catedral 18h00 - "Vida Creixent" (Sala sant Joan Pau II) 18h - 22h Visita i Veneració de les Relíquies de Santa Jacinta y Francisco, vidents de Fátima</p>
<p><u>Dijous, 13 de febrer</u> 20h45 Pregària i adoració adults</p>	<p><u>Dissabte, 15 de febrer</u> Misses de vigília a les 17h30⁽²⁾ i 20h00⁽¹⁾</p>
<p><u>Diumenge, 16 de febrer</u> Diumenge VI del temps ordinari Misses com tots els diumenges de l'any</p>	<p><u>Dilluns, 17 de febrer</u> 21h> Pregària i adoració joves</p>
<p><u>Dimarts, 18 de febrer</u> Santa Bernadeta Soubirous, vident de Lourdes 20h30 - Consell Parroquial</p>	<p><u>Dijous, 20 de febrer</u> 20h45 > Pregària i adoració adults</p>
<p><u>Dissabte, 22 de febrer</u> Misses de vigília a les 17h30⁽²⁾ i 20h00⁽¹⁾</p>	<p><u>Diumenge, 23 de febrer</u> Diumenge VII del temps ordinari Misses com tots els diumenges de l'any</p>
<p><u>Dilluns, 24 de febrer</u> 21h> Pregària i adoració joves</p>	<p><u>Dimecres, 26 de febrer</u> DIMECRES DE CENDRA</p>
<p>Comença el temps de Quaresma</p>	
<p><u>Dijous, 27 de febrer</u> 20h45 > Pregària i adoració adults</p>	<p><u>Divendres, 28 de febrer</u> 19h15> Via Crucis</p>
<p><u>Dissabte, 29 de febrer</u> Misses de vigília a les 17h30⁽²⁾ i 20h00⁽¹⁾</p>	

SALMS

Que n'és, d'amable, el lloc on fas estada

84 (83)

¹ Per al mestre de cor: a la tonada de «Haguitit». * Del recull dels fills de Corè.

² Que n'és, d'amable, el lloc on fas estada, Senyor de l'univers! ³ Tot jo sospiro i em deleixo pels atris del Senyor. Amb el cos i amb el cor aclamo el Déu que m'és vida. / ⁴ Fins l'ocell hi troba casa, l'oreneta s'hi fa un niu on posar la fillada, prop dels teus altars, Senyor de l'univers, rei meu i Déu meu. ⁵ Feliç el qui viu a casa teva lloant-te cada dia. / ⁶ Feliç l'home que troba en tu la seva força: de bona gana emprèn el camí. ⁷ Quan travessa la vall Eixuta, li és com una font; fins i tot el beneeixen les pluges primerenques. ⁸ Passa d'un mur cap a l'altre, fins que es presenta davant de Déu a Sió. / ⁹ Senyor, Déu de l'univers, escolta la meva súplica; estigues atent, Déu de Jacob. ¹⁰ Fixa't en el rostre del teu Ungit, esguarda, Déu nostre, l'escut que ens protegeix. / ¹¹ Un dia en els teus atris val més que mil a fora. M'estimo més quedar-me al llindar de la casa del meu Déu que anar a viure amb els injustos. ¹² El Senyor Déu és sol que il·lumina i escut que protegeix; el Senyor dona la gràcia i la glòria, i no refusa cap bé al qui camina honradament. / ¹³ Senyor de l'univers, feliç l'home que posa en tu la confiança.

© B.C.I.

HORARIS DE MISSES I SERVEIS	
Dies feiners i festius sense precepte	<u>De dilluns a divendres:</u> 09h00 ⁽¹⁾ ; 13h00 ⁽²⁾ ; 20h00 ⁽⁴⁾ <u>Dissabtes:</u> 09h00 ⁽¹⁾; misses de vigília: 17h30 ⁽²⁾ i 20h00 ⁽¹⁾
Diumenges i Festius	09h00 ⁽¹⁾ ; 12h00 ⁽²⁾; 1300 ⁽¹⁾; 19h00 Missa de famílies ⁽³⁾; 20h00 ⁽¹⁾; 21h00 ⁽²⁾
<u>CONFESSIONS:</u> ¼ hora abans de les misses	<u>BAPTISMES:</u> Dies i hores convingudes.
SALUS: Servei urgent per malalts i moribunds Tfn.: 932.020.696	
Despatx Parroquial: Dimarts i Dijous de 18 a 20 hores	Pastoral de la Salut: Atenció als ancians i malalts de la Parròquia
Assistentia Social: Dimarts de 16.30 a 18.30 hores	Sr. Rector : A hores convingudes 932.00.29.16
Misses: (1) Català - (2) Castella - (3) Bilingüe - (4) alternat català / castellà	

CATEQUESI SOBRE EL PARENOSTRE

2. Una pregària que demana confiança ^{1 2}

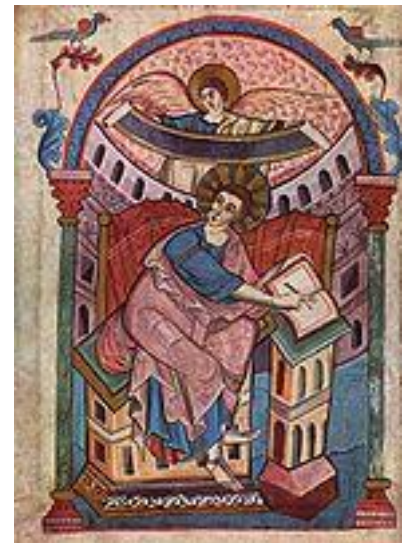
Continuem el camí de les catequesis sobre el parenostre que vam començar la setmana passada. Jesús posa en els llavis dels seus deixebles una pregària breu, audaç, formada per set peticions —un número que en la Bíblia no és casual, indica plenitud. Dic audaç perquè, si no ho hagués suggerit el Crist, probablement cap de nosaltres —de fet, cap dels teòlegs més famosos— gosaria pregar a Déu d'aquesta manera.

De fet, Jesús convida els seus deixebles a apropar-se a Déu i a adreçar-li amb confiança algunes peticions: en primer lloc respecte a ell i després respecte a nosaltres. No hi ha preàmbuls, en el parenostre. Jesús no ensenya fórmules per «guanyar-se» el Senyor, sinó que invita a pregar-li fent caure les barreres de la submissió i de la por. No diu que ens adrecem a Déu anomenant-lo «Omnipotent», «Altíssim», «tu, que ets tan lluny de nosaltres, jo que sóc un desgraciat». No, no ho diu, sinó senzillament «Pare», amb tota senzillesa, com els infants que s'adrecen al seu pare. I aquesta paraula, «Pare», expressa la fe i la confiança filial.

La pregària del parenostre té les seves arrels en la realitat concreta de l'home. Per exemple, ens fa demanar el pa, el pa de cada dia: petició senzilla però essencial, que diu que la fe no és una qüestió «decorativa», separada de la vida, que intervé quan estan cobertes totes les altres necessitats. En tot cas la pregària comença amb la vida mateixa. La pregària —ens ensenya Jesús— no comença en l'existència humana quan l'estómac ja està ple: més aviat s'amaga on hi ha un home, qualsevol home que té gana, que plora, que lluita, que sofreix i es pregunta «per què?». La nostra primera pregària, en un cert sentit, va ser el primer gemec que va acompanyar el primer alè. En aquell plany del nounat s'anunciava el destí de tota la nostra vida: la nostra fam continuada, la nostra set continuada, la nostra recerca de felicitat.

Jesús, en la pregària, no vol desconnectar l'ésser humà, no el vol anestesiar. No vol que esmorteïm les preguntes i les peticions aprenent a suportar-ho tot. En canvi vol que cada sofriment, que cada inquietud, s'adreci al cel i es converteixin en diàleg.

Tenir fe, deia una persona, és tenir el costum de cridar.

¹)Papa Francesc – Audiència General 12 de desembre de 2018

²)Document de la Conferència Episcopal Tarraconense

Tots hauríem de ser com el Bartimeu de l'Evangelí (cf. Mc 10,46-52) —recordem aquell passatge de l'Evangelí, on apareix Bartimeu, el fill de Tímeu—, aquell home cec que captava a les portes de Jericó. Al voltant seu hi havia tanta bona gent que li deia que callés: «Però calla, que passa el Senyor! Calla. No molestis. El Mestre té moltes coses a fer; no el molestis. Tu molestes amb els teus crits. No molestis.» Però ell no escoltava aquells consells: amb santa insistència, pretenia que amb la seva miserable condició pogués finalment trobar Jesús. I cridava més fort! I la gent ben educada deia: «Fes el favor de no cridar, és el Mestre! Fas una mala impressió!» I ell cridava perquè volia veure-hi, volia ser guarit: «Jesús, tingues pietat de mi!» (v. 47). Jesús se'l mira i li diu: «La teva fe t'ha salvat» (v. 52), com per explicar que la cosa decisiva per a la seva guarició ha estat aquella pregària, aquella invocació cridada amb fe, més fort que el «seny» de tanta gent que el volia fer callar. La pregària no sols precedeix la salvació, sinó que d'alguna manera la conté ja, perquè allibera de la desesperació de qui no creu que hi hagi una sortida per a tantes situacions insuportables.

Per descomptat, després els creients senten també la necessitat de lloar Déu. Els evangelis ens expliquen l'exclamació de joia que brolla del cor de Jesús, ple de sorpresa agraït al Pare (cf. Mt 11,25-27). Fins i tot els primers cristians van sentir l'exigència d'afegir al text del parenostre una doxologia: «Perquè són vostres el poder i la glòria pels segles» (Didaché, 8, 2).

Cap de nosaltres no està obligat a abraçar la teoria que algú en el passat va exposar, que la pregària de petició és una manera de fe dèbil, mentre que la pregària més autèntica seria la lloança pura, la que cerca Déu sense el pes de cap petició. No, això no és cert. La pregària de petició és autèntica, és espontània, és un acte de fe en Déu que és el Pare, que és bo, que és omnipotent. És un acte de fe en mi, que sóc petit, pecador, pobre. I per això la pregària per demanar qualsevol cosa és molt noble. Déu és el Pare que té una compassió de nosaltres immensa, i vol que els seus fills li parlin sense por, directament anomenant-lo «Pare»; o en les dificultats dient: «Senyor, què m'has fet?» És per això que li ho podem explicar tot, fins i tot les coses que en la nostra vida romanen distorsionades i incomprensibles. I ens ha promès que estarà sempre amb nosaltres, fins a l'últim dia que passarem en aquesta terra. Diguem el parenostre començant així, senzillament: «Pare» o «Papà». I ell ens comprèn i ens estima tant!

3. Al centre del discurs de la muntanya ³ ⁴

Continuem les nostres catequesis sobre el parenostre il·luminats pel misteri de Nadal que acabem de celebrar.

L'Evangelí de Mateu posa el text del parenostre en un punt estratègic, al centre del discurs de la muntanya (cf. 6,9-13). Mentrestant observem

---

³)Papa Francesc – Audiència General del 2 de gener de 2019

⁴)Document de la Conferència Episcopal Tarraconense

l'escena: Jesús puja al turó a prop del llac, s'asseu; al voltant seu hi ha el cercle dels seus deixebles més íntims, i després una gran multitud de cares anònimes. És aquesta assemblea heterogènia la que rep primer el pare-nostre.

La col·locació, tal com s'ha dit, és molt significativa; perquè en aquest llarg ensenyament, que es coneix amb el nom de «discurs de la muntanya» (cf. Mt 5,1-7,27), Jesús resumeix els aspectes fonamentals del seu missatge. L'inici és com un decorat per a la festa: les Benaurances. Jesús corona amb felicitat una sèrie de categories de persones que en el seu temps —i també en el nostre!— no eren ben considerades. Benaurats els pobres, els humils, els misericordiosos, les persones de cor senzill... Aquesta és la revolució de l'Evangelí. On hi ha l'Evangelí, hi ha la revolució. L'Evangelí no deixa indiferent, ens empeny: és revolucionari. Totes les persones capaces d'amor, els pacificadors que fins aleshores havien quedat al marge de la història, són en canvi els constructors del Regne de Déu. És com si Jesús digués: endavant vosaltres que porteu en el cor el misteri d'un Déu que ha revelat la seva omnipotència en l'amor i en el perdó!

A partir d'aquest portal d'entrada, que capgira els valors de la història, floreix la novetat de l'Evangelí. La Llei no s'ha d'abolir, però necessita una nova interpretació, que la porti al seu significat original. Si una persona té un cor bo, predisposat a estimar, aleshores comprèn que cada paraula de Déu s'ha d'encarnar fins a les últimes conseqüències. L'amor no té límits: es pot estimar el cònjuge, l'amic, i fins i tot l'enemic amb una perspectiva completament nova. Jesús diu: «Doncs jo us dic: Estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen. Així sereu fills del vostre Pare del cel, que fa sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos» (Mt

5,44-45).

Aquest és el gran secret que es troba a la base de tot el discurs de la muntanya: sigueu fills del vostre Pare que està en el cel. Aparentment aquests capítols de l'Evangelí de Mateu semblen ser un discurs moral, semblen evocar una ètica tan exigent que sembla que no es pot dur a la pràctica, i en cavi descobrim que són abans de tot un discurs teològic. El cristià no és un que es compromet a ser millor que els altres: sap que és pecador com tots. El cristià senzillament és l'home que és davant el nou Arbust Ardent, en la revelació d'un Déu que no porta l'enigma d'un nom impronunciable, sinó que demana als seus fills que l'invoquin amb el nom de «Pare», que es deixin renovar pel seu poder i que deixin reflectir un raig de la seva bondat per aquest món que té tanta set de bé, que espera bones notícies.

Així és com Jesús introdueix l'ensenyament de la pregària del pare-nostre. Ho fa allunyant-se dels dos grups del seu temps. En primer lloc dels hipòcrites: «No sigueu com els hipòcrites, que els agrada de posar-se drets i pregar a les sinagogues i a les cantonades de les places perquè tothom els vegi» (Mt 6,5). Hi ha persones que poden fer pregàries atees, sense Déu, i ho fan per a ser admirats pels homes. I quantes vegades nosaltres veiem l'escàndol d'aquelles persones que van a l'església i s'estan allí tot el dia o hi van cada dia i després viuen odiant els altres o parlant malament de la gent. Això és un escàndol! Millor no anar a l'església: viu així, com si fossis ateu. Però si tu vas a l'església, viu com a fill, com a germà i dona un veritable testimoni, no un contra testimoni. La pregària cristiana, en canvi, no té un altre testimoni creïble que la consciència pròpia, on hi ha un diàleg continu, íntim, amb el Pare: «Quan preguis, entra a la cambra més retirada, tanca-t'hi amb pany i clau i prega al teu Pare, present en els llocs més secrets» (Mt 6,6).

Després Jesús s'allunya de la pregària dels pagans: «No parreu per parlar [...]: es pensen que amb la seva xerrameca es faran escoltar» (Mt 6,7). Aquí potser Jesús al·ludeix a aquella *captatio benevolentiae* 'captar la benevolença', que era la premissa necessària de moltes pregàries antigues: la divinitat havia de ser d'alguna manera amansida per una llarga sèrie de lloances, fins i tot d'oracions. Pensem en aquella escena del Mont Carmel, quan el profeta Elies va desafiar els sacerdots de Baal. Ells cridaven, ballaven, demanaven moltes coses perquè el seu déu els escoltés, i en canvi Elies estava callat i el Senyor se li va revelar. Els pagans pensen que parlant, parlant, parlant, parlant es prega. Jo també penso en molts cristians que creuen que pregar és —disculpeu-me— «parlar a Déu com un lloro». No! Preguar es fa des del cor, des de dins. Tu en canvi —diu Jesús—, quan preguis, adreça't a Déu com un fill al seu pare, que ja sap què necessites abans que li ho demanis (cf. Mt 6,8). També pot ser una pregària silenciosa, el pare-nostre: n'hi ha prou a posar-nos sota la mirada de Déu, recordar el seu amor de Pare, i amb això ja n'hi ha prou per a ser escoltats.

És bo pensar que el nostre Déu no necessita sacrificis per a conquistar el seu favor! No necessita res, el nostre Déu: en la pregària només demana que tinguem obert un canal de comunicació amb ell per descobrir sempre els seus fills molt estimats. I ell ens estima molt!

